

En lärare

Alla kallade honom , magister Petterson. Hans mörka hår var välkammat och han hade mörka buskiga ögonbryn, och en kraftig haka med en nästan blåaktig skäggbotten. I övrigt var ansiktet lite blekt, inte väderbitet som hos de flesta andra i kustbygden. Han var rak i ryggen och hans händer var smala och såg ut att vara mest lämpliga för skrivarbete. Då han alltid var klädd i kostym och slips till vardags kude man tro att han var lärare eftersom andra ämbetsmän var sällsynta där i bygden. Han var folkskolelärare och hans fru var småskolelärare där i byskolan. De bodde i skolans ^{lära}lärevilla och de hade en dotter.

Vi barn från Öarna kände inte magistern förrän vi i tretton- eller fjortonårsåldern blev hans elever i fortsättningsskolan. Vi gick där i två vintermånader och två år. Vi pojkar var lite trötta på vår fröken som var lärare på öns skola och vi ~~vars~~ såg fram emot att få en riktig magister, även om det sades att han var sträng.

Klassen bestod ~~av~~ dels av oss barn från Öarna och dels hans egna elever från skolans närområde.

Det viade sig att vår nye magister, till skillnad mot vår gamla fröken, var glad och lekfull under sina lektioner. Och på rasterna var han med ute och tumlade om i snön.

På sin fritid var magister Petterson urmakare och han hjälpte också bygdens folk med deklARATIONER och andra skrivarbeten. Han lagade klockor och deklarerade åt folk men tog inte mycket betalt för sitt arbete. Det var en vänlig hjälpsamhet mot skolbarnens föräldrar. Han kände ju barnen och ville nog känna också föräldrarna. Han såg dem ju annars bara på examensdagarna. "Magister Petterson" var duktig på klockor, det visste hela S:t Anna socken. Och många gick långa vägar för att få hjälp med sina deklARATIONER. De visste också att de blev bjudna på kaffe och ibland konjak, innan de återvände hem. Då blev det ett ömsesidigt utbyte av lokala nyheter från bygden. Många hade inte telefon då, på 30-talet, så bysvallret spreds inte så lätt, åtminstone inte ut till öarna.

Vi, från ön, tyckte om vår magister och han berömde oss för att vi skrev ^{så} en vacker handstil. Det hade vår fröken lärt oss. Magistern tyckte vi hade lång väg att gå till skolan och han frågade hur vägen var. Vi hade sju kilometers väg, som bestod av stigar och sjövattnen.

~~Vid öppet vatten rodde vi över fjärden. Bäst var det när isen bar och vi kunde åka skridskor eller spark.~~ Då tog det inte lång tid över fjärden.

Sjutton år efter fortsättningskolan mötte jag vår "Magister Petterson" igen. Det var ingen svårighet att känna igen honom. Hans ansikte var som jag mindes det, men med lite grånat hår. Att han också kände igen mig

efter så lång tid var förvånande.

Han berättade glad att han blivit pensionär och hade det så skönt. Hans fru, Ingrid, och han tänkte flytta till Norrköping sa han. De hade också byggt ett sommarhus på en holme i Dalsfjärden, där de bodde nu på sommaren.

I slutet på 60-talet mötte jag ^{högst} fru Petterson. Hon berättade att Torsten avlidit för ett par år sedan.

Han kunde aldrig trivas i stadsmiljön sa hon. De sökte sig därför tillbaka ut till Engelholm, där de varit lärare. Tyvärr avled han kort därefter och nu bodde hon ensam i lägenheten, som hon visade mig.

Hon hade också en liten trädgård som låg där under februarisnön. Hon glädde sig åt att det gick mot vår så att hon kunde börja odla blommor.

Nu vilar de båda på S:t Annas kyrkogård. Vi som varit magister Pettersons elever har honom i ett ljusst minne. Han var en vänlig och rättvis lärare.

Det finns nog gamla S:t Annabor som med tacksamhet minns de pratstunder de haft vid kaffet i lärarbostaden, när de fått hjälp med sin deklaration eller ^{sitt} fickur.